

Publicerad 2007-04-23 18:17 av fallen

Amori morte

Om man tänker tillbaka på tiden som runnit förbi,
likt en forsande älv.

Är det bara jag?

Jag frågar mig ofta denna frågan.

Förståndet går ej att mäta, och mitt minne tänker endast på en händelse.

Jag känner ofta hur minnet blir mer som ett handikapp.

Inte som ett brutit ben, utan snarare likande ett sinne mellan sorg och tomhet.

Ibland förstår jag inte vart min tid tagit vägen,

Och ofta funderar jag på hur jag någonsin kan leva med dessa minnen.

Ett ständigt regnade fortsätter inom mig,

och som jag ser det nu så tar vattnet aldrig slut.

Om jag kunde förstå känslan jag befinner mig i för ögonblicket
så skulle det antagligen vara en himmel.

Den skulle vara helt klarblå

och min själ skulle vara en vit duva som svävade ovan molnen.

Undrande så står människan maktlös kan man säga,

och för att maktlösheten skulle få ett slut skulle undran upphöra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fallen med Poeter.se id #15758 innehar upphovsrätten